

носѣхме отстриани по едно малко торбе, праметнато презъ шия. Тамъ си държехме коматчета твърдъ хлѣбъ. Освенъ дето бѣше отдавнашенъ, но бѣше и измръзналъ, станалъ като камъкъ. Ние носѣхме хлѣбъ, за да ни е подъ ржка и да не развързватъ старитѣ често своитѣ товари. У възрастнитѣ страха и тревогитѣ бѣха много намалили охотата. Ние децата често огладнявахме, но хлѣба ни спорѣше, защото по малко успѣвахме да отгризваме отъ него — колкото да се залѣгваме.

Вървѣхме на северо-изтокъ. Настъпихме въ едра букова гора. Краката ни бѣха уморени, особно на насъ децата. Тѣ се подгъваха и треперѣха. Бѣха и поотекли. Пакъ тате върѣше напредъ, опитваше дълбочината на снѣга и пробиваше пжтъ.

Ненадейно човѣкъ се мѣрна предъ насъ — селянинъ съ голѣма кожена шапка, съ лула въ уста и тояга въ ржка. Голѣма волска кожа носѣше презъ рамо. Най напредъ той се сепна. Но като виде, че сме българи, спрѣ се и ни загледа любопитно. Следъ малко ние го доближихме.

— Кжде си понесълъ тая волска кожа, побратиме? — Запита баща ми.

— Зло ме постигна тая нощъ, — отвърна селянина: — снощи се откачилъ отъ дома единъ отъ воловетѣ, залуталъ се и се изгубилъ. Рано тая заранъ го подирихъ и му намѣрихъ кожата. Нощесъ го вълци удавили и изiali. Познахъ го по рогата: единия бѣше счупенъ на върха.

— Ще каже, тоя волъ е наситилъ глада на вълцитѣ и ги е направилъ по-малко дръзки, — помислихме си ние.

— Таксиратъ (несчастие)! — имало да ти дойде до глава, — рече тате на човѣка.

— Ами знаешъ ли, колко е далече отъ тукъ манастиръ? — попита мама.

— Какъвъ ти манастиръ! — отговори селянина: той е много далече. На три часа пжтъ отъ тука е Брѣстово. Вие отъ кжде сте?

— Отъ Брѣстово, — отвърна тате: — тамъ какво има?